

Szembesüljünk a szegénységgel és következményeivel!

Ferenc pápa arra kért minden katolikust, valójában minden jóakarató férfit és nőt, hogy *november 19-ét* tekintsék a „Szegények Világnapjának”. Ez az év, 2017 volt az első, hogy megtartották ezt a napot, amelyet a liturgikus év 33.-ik vasárnapjára rögzítettek.

2017 júniusában nyilvánosságra hozott üzenetében Ferenc pápa a következőket mondta: „Arra kérem az egész Egyházat és minden jóakarató embert, bármerre él is a világon, hogy ezen a napon fordítsa tekintetét azok irányába, akik felénk nyújtják kezüket, és segítségünkért, szolidaritásunkért esdekelnek. Ők Mennyei Atyánk által teremtett és szeretett testvéreink. – Ez a Világnap elsősorban bátorítsa a hívőket arra, hogy tegyenek a pazarlás kultúrája ellen, és válasszák az elfogadás kultúráját. Együttal, vallási hovatartozástól függetlenül, mindenki élje meg a szegények iránti nyitottságot és a velük való osztozást, s adja konkrét jelét a szolidaritásnak és a testvériségnek. Isten az eget és a földet mindenki számára teremtette. Sajnos azonban néhányan akadályokat, falakat, kerítéseket emeltek, visszaélve a kivétel nélkül minden ember számára teremtett eredeti ajándékkal.”

Ferenc pápa üzenete az 1Jn 3,18-on alapul: „Ne szavakkal szeressünk, hanem tettekkel”; ez a konkrét és lényeges tettek jelentőségét hangsúlyozza. Ahogy a különleges napok esetén szokásos, a Szegények Világnapján nemcsak a Vatikánban lesz számtalan, szegények számára készült program, hanem szerte a világon az egyházmegyékben és a plébániákon is. A Vatikánban ez a nap Ferenc pápa vezetésével rendkívüli misét, majd azt követően a szegények számára rendezett ünnepi ebédet jelent, némelyeknek magával a pápával, másoknak Róma katolikus intézményeiben. Számtalan más figyelemreméltó programot terveznek más helyeken is. Ez valóban az ajándékozás és az elfogadás napja lesz.

Ferenc pápa tisztában van a szimbolikus tettek veszélyével. Felszólít arra, hogy változtassuk meg hozzáállásunkat a szegények-

hez. Határozottan kijelenti: „Azt gondolhatjuk, hogy a szegények csupán a mi időnkénti önkéntes munkánk, vagy a lelkiismeretünket megnyugtató, pillanatnyi nagylelkű cselekedeteink kedvezményezettjei. Bármennyire jók és hasznosak is az ilyen cselekedetek arra, hogy érzékennyé tegyenek minket a szegények szükségleteire, valamint az azokat okozó igazságtalanságokra, a cél az, hogy eljussunk a szegényekkel való igazi találkozásra és az osztozó életformára.”

Üzenetében felszólít arra, hogy tekintsünk rá a szegénység számos megnyilvánulására és következményeire, amelyek milliárdokat fojtogatnak szerte a világon. „Tisztában vagyunk azzal, milyen nehéz mánapság tisztán látni azt, hogy mit is jelent a szegénység. Ennek ellenére a szegénység ezernyi formában naponta jelent kihívást a számunkra: a szenvedés, a peremre szorultság, az elnyomás, az erőszak, a kínzás, a bebörtönzés, a háború, a szabadság és méltóság hiánya, a tudatlanság, az analfabétizmus, az egészségügyi szükségállapotok és a munkaalkalom hiánya, az emberkereskedelem és a rabszolgaság, a száműzés, a nyomor és a kényszerű migráció. A szegénység az alapvető szükségletekben kizsákmányolt nők, férfiak és gyerekek formájában jelenik meg; őket a hatalom és pénz fondorlatai nyomorítják meg. Milyen szörnyű és végtelen listát állíthatnánk össze, ha a szegénység okaihoz még hozzávennénk a szociális igazságtalanságot, az erkölcsi elkorcsosulást, a kiválasztottak mohóságát és az általános közömbösséget is.”

Ferenc pápa a következőket kifogásolja: „Tragikus, hogy napjainkban, amikor néhány kiválasztott kezében kihívóan magas vagyoni halmozódik fel – gyakran illegális tevékenység vagy az emberi méltóság visszataszító kizsákmányolása révén –, a szegénység szerte a világon, a társadalom széles rétegeiben botránnyosan megnövekedett. Ezt a helyzetet látva nem maradhatunk passzívak, még kevésbé belenyugvók. A szegénység megfojtja annak a rengeteg fiatalnak a kezdeményező készségét, aki nem talál mun-

kát. – Van olyan szegénység, amely eltompítja a személyes felelősségérzetet, másokra hagyván a munkát, miközben csak a kedvezményeket lesi. – A szegénység eltorzítja a kezdeményező képességet, és kevés teret hagy az értékteremtésnek, így aztán árt azoknak is, akik ténylegesen és hatékonyan dolgoznak. A szegénység mindezen formáira választ kell keresnünk, az élet és a társadalom új látomásával.”

Az embernek csak Indiára kell néznie, hogy lássa, mennyire fájdalmasan igazak a pápa szavai. A 2017-es *Globális Éhségi Index* (GHI) szerint, amelyet nemrégiben hozott nyilvánosságra a *Nemzetközi Élelmiszerpolitikai Kutatóintézet*, India a 119 rangsorolt nemzet közül a vége felé, a 100. helyen áll. Ez minden szempont szerint szégyenletes. Kína a GHI szerint a 29., s a többi szomszédos ország, Nepál, Sri Lanka, Mianmar és Banglades is sokkal magasabb helyezést ért el, mint India.

Az éhség csak egyik mutatója a szegénység mértékének, mindenestre alapvető mutató. Emellett a 2016-ban megjelent, a *Credit Suisse Research Institute* által szerkesztett *Globális Gazdagsági Jelentés* szerint India a világon a második legegyenlőtlenebb elosztással rendelkező ország, ahol a népesség felső egy százaléka birtokolja az összvagyon közel 60 százalékát.

A gazdagok és szegények közötti különbség ijesztő mértékben növekszik. Az a tény, hogy hihetetlen gazdagság összpontosul néhányak kezében, miközben százmilliók vannak embertelen létezésre ítélve, merő utálatosság. A vagyonfelhalmozás sokszor a katonai-ipari összefonódás erejére támaszkodva a szegények kizsákmányolása és a természeti kincsek kifosztása árán valósult meg. Indiai „vezetők” nem szégyellnek befolyásos magánérdekeltségű kapcsolataikkal kérkedni. Magas rangú vezetők korrupciója a jellemző, míg India szegényei a túlélésükért kényszerülnek küzdeni.

Assisi Szent Ferenc példát adott nekünk, maga volt a megtestesült szegénység, és egynek tekintette magát a szegényekkel. Vannak még

néhányan, mint például Kalkuttai Teréz anya, Porres Szent Márton vagy Páli Szent Vince, akik utat találtak a szegényekhez, és feltétel nélkül föláldozták magukat, nem törődve a következményekkel.

Ferenc pápa tömören ezt mondta: „Arra vagyunk hivatva, hogy közeledjünk a szegényekhez, találkozzunk velük, ismerjük meg a pillantásukat, öleljük át őket, és engedjük, hogy érezzék, amint a szeretet melegsége áttöri magányosságukat. Kinyújtott kezük is meghív

minket arra, hogy lépünk ki biztonságunkból és kényelmünkéből, és ismerjük el a szegénység önmagában való értékét.”

A Szegények Világnapjának ébresztőnek kell lennie a katolikusok és mások számára is, hogy felismerhessük: a szegénység napjainkban elsősorban strukturális és emberek által okozott jelenség. Ferenc pápa emlékeztet arra, hogy „cselekednünk kell a pazarlás és a fogyasztás kultúrája ellen”. Át kell ölelnünk a szegényeket, úgy, mint Jézus, velük

járni az utat, és biztosítani mindenki számára „az élet és a társadalom új látomását”, amely igazságon, egyenlőségen, testvériségen és szolidaritáson alapszik.

Cedric Prakash

Fordította:

Kőszeginé Rihmer Melinda

Cedric Prakash indiai emberjogi aktivista, jelenleg Libanonban tevékenykedik a Jezsuita Menekültszolgálat közel-keleti képviselőjeként.

Forrás: Counter View 2017. 11. 19.

Tizenöt évvel ezelőtt tért meg az örök hazába Vadas Éva néni, aki a Bokor Közösség jelentős személyisége volt (rőla szóló megemlékezéseinket 2004. áprilisi és decemberi, valamint 2013. decemberi számunkban közöltük).

Ezzel az életének nagyon jelentős vonását bemutató írással emlékezünk meg róla.

Egy írógép hazatért

E sorok írója fiataloknak tart hente önképzőkört egy belvárosi helyiségben, ahol a közelmúltban feltűnt egy mindig „útban lévő” Continental írógép. Ha sokan voltunk, az éppen leg-erősebb rakta ar-
rőbb. A ma már muzeálisnak számító darab éveken át a Tusnádi utca 18-as számú házban kat-
togott, az igen sze-
rény életet élő Sza-
lécia nővér ujjai
alatt.

Szalécia nővér, polgári nevén *Vadas Éva* 1911-ben született, és eredetileg a Zeneakadémiára készült, zongora szakra. Közben megtetszett neki a Szociális Missziótársulat munkája, így 1935-ben letette a fogadalmat. 1948-ban ismerkedett meg azzal az úttal, azokkal a célkitűzésekkel (valamint magával a későbbi alapi-

tóval is), amelyekből kialakult a Bokor Közösség. A Bulányi György piarista szerzetes tanár által létrehozott bázisközösségi mozgalom alapvetően katolikus, de nyitott és kritikus gondolkodása egyetemessé teszi. Az egyén, a család, a közösség, az egyház, a társadalom, az emberiség, az élővilág gondjaira egyaránt válaszokat keres, számos tagja szenvedett hosszú ideig bór-

tónben az ötvenes években (illetve a katonaság megtagadásáért az 1980-as években).

Éva, dacára nehéz életkörülmé-
nyeinek, sokszor napi hat-nyolc órát

gépelt a Bokor Közösség részére. Ez évtizedekig így ment: napi feladatok, munka, önként vállalt munka, hitéleti teendők, az emberi kapcsolatok ápolása. Egykor volt börtön-társait is rendszeresen látogatta (meggyőződéséért ugyanis kétszer őt is elítélték).

Vadas Évának a Bokor-irodalmon kívül szinte egyetlen hagyatéka ez az írógép, amelyet a rendszerváltás után magával vitt az újból megnyílt Szociális Missziótársulat Krisztina körüli rendházába. Élete végén már ő is számítógépen dolgozott, de régi gépe haláláig a szobájában volt. Onnan került abba a bizonyos belvárosi terembe, majd nemrég a Hegyvidéki Helytörténeti Gyűjteménybe – remélhetően végleges helyére.

Kertész István

Forrás: Archívum, 2008 – XXXVIII. évfolyam, 19. szám